

Abstrakt

Pavouci tvoří velikou a silně diverzifikovanou skupinu. Na základě jejich schopnosti šíření se pavouci dají rozdělit na vagilní a sedentérní. Vagilní pavouci, většina zástupců infrařádu Araneomorphae, jsou svojí schopností ballooningu a aktivnějším způsobem života výrazně lépe přizpůsobení disperzi než sedentérní pavouci, převážně infrařády Mygalomorphae a Liphistiomorphae. Způsob disperze a jeho efektivita je klíčová pro kolonizaci nových areálů a udržení genetického toku mezi populacemi druhu. Omezená schopnost disperze sedentérních skupin je zodpovědná za tendenci k lokálnímu endemismu. Tato práce se soustředí na sumarizaci poznatků o disperzních schopnostech sedentérních pavouků a vlivu alopatrické speciace a vikariace na jejich rozšíření. Také předkládá stručný přehled disperzních bariér a hodnotí jejich vliv na genetický tok populacemi. Z konkrétních příkladů vybraných sedentérních pavouků vyplývá, že disperzní bariéry mají negativní vliv na genetický tok populacemi. Minimalizovaný genetický tok vede ke genetické diverzifikaci a následné speciaci.

Klíčová slova: disperze, disperzní bariéry, endemismus, sedentérní pavouci, vikariance,